Από το Συναξάρι - Μνήμη του οσίου πατρός ημών Σωφρονίου επισκόπου Βράτσης της Βουλγαρίας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Σεπτεμβρίου, 2013

22 Σεπτεμβρίου

Ο άγιος Σωφρόνιος —κατά κόσμον Στόικο Βλαντισλάβωφ— γεννήθηκε το 1739 στην βουλγαρική πόλη Κότελ. Ορφανός από μικρός, σε ηλικία εννέα ετών εισήλθε στην εκκλησιαστική σχολή, όπου έμαθε την σλαβονική και ελληνική γλώσσα. Μετά την αποφοίτηση του νυμφεύθηκε και χειροτονήθηκε ιερεύς (1762) της γενέτειράς του. Το έργο του ήταν το κήρυγμα του θείου λόγου στην απλή βουλγαρική, η μετάφρασις των βίων των αγίων από τα ελληνικά και σλαβονικά στα βουλγαρικά και η διδασκαλία θρησκευτικών μαθημάτων στους μαθητάς της εκκλησιαστικής σχολής. Η
μεγάλη αυτή ποιμαντική δραστηριότης του προκάλεσε τον φθόνο άλλων Βουλγάρων ιερέων, οι οποίοι συχνά με ραδιουργίες προσπαθούσαν να τον βλάψουν αλλά και από τους Τούρκους πολλές φορές μαστιγώθηκε και φυλακίσθηκε. Αναγκασμένος να απομακρυνθή από την πατρίδα του, κατέφυγε στο Βιδίνιο, όπου ο μητροπολίτης τον διόρισε σε μια ενορία. Και εκεί
όμως εκινδύνευσε να απαγχονισθή από κάποιον Τούρκο, επειδή προστάτευσε νεαρή χριστιανή από τους ασελγείς σκοπούς του.

Μετά τον θάνατο της συζύγου του εκάρη μοναχός σε μοναστήρι του Τιρνόβου και αργότερα, το 1794, εξελέγη επίσκοπος Βράτσας. Στην θέσι αυτή υπέστη τα πάνδεινα από τις τουρκικές ληστοσυμμορίες των Κυρτζαλήδων και Χαϊδούκων του Πασβάνογλου, που διέτρεχαν την επισκοπή του, ερήμωσαν την επαρχία του, κατέκαυσαν τα χωριά, κατέστρεψαν τους ναούς. Ο λαός διασκορπίσθηκε στην Βλαχία και τις γειτονικές χώρες. Καταδιωκόμενος και ο άγιος από αυτούς, αναγκαζόταν να φεύγη από πόλι σε πόλι, να κρύβεται στα δάση και να μένη επί ημέρες τελείως νηστικός, έως ότου κατόρθωσε να φθάση στο Βουκουρέστι (1803). Με την συγκατάθεσι του μητροπολίτου Ουγγροβλαχίας Δοσιθέου, υπηρέτησε την τοπική Εκκλησία και συνέχισε το έργο του για την πνευματική οικοδομή του λαού. Μετέφρασε στα βουλγαρικά και εξέδωσε πολλά βιβλία, μεταξύ των οποίων μία κατήχησι και το Κυριακοδρόμιο του Νικηφόρου Θεοτόκη, το πρώτο βουλγαρικό βιβλίο πού τυπώθηκε σε λαϊκή γλώσσα. Συνέγραψε επίσης και την αυτοβιογραφία του με τίτλο: «Βίος και παθήματα του αμαρτωλού Σωφρονίου», όπου εξιστορεί τον

δοκιμασμένο του βίο και ζητά ταπεινά συγχώρησι από όλους.

Εκοιμήθη εν ειρήνη στις 22 (ή 23) Σεπτεμβρίου 1813 και ενταφιάσθηκε σε μονή του Βουκουρεστίου, στην οποία εχρημάτισε ηγούμενος κατά τα τελευταία έτη της ζωής του.

Ταις των σων αγίων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

["Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος πρώτος – Σεπτέμβριος, σ. 205-206)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: diakonima.gr)